

ת"פ 9968/05/16 - מדינת ישראל נגד אחמד סמרי

בית המשפט המחוזי בחיפה
ת"פ 9968-05-16 מדינת ישראל נ' סמרי

לפני כבוד השופטת רונית בש
המאשימה:
נגד
הנאשם:
מדינת ישראל
אחמד סמרי

גזר דין

1. בדיון בפניי ביום 9/6/16 הודה הנאשם בעובדות כתב האישום בתיק זה ובד בבד הורשע בעבירה של החזקת ונשיאת נשק, עבירה לפי סעיף 144(א) ו(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). כאן יצוין, כי הנאשם, במסגרת תשובתו לכתב האישום, הוסיף וטען, באמצעות בא כוחו, בדיון הנ"ל, כי נשא את הנשק לפרק זמן קצר, וכן כי מטרת ביצוע העבירה הייתה לצורך ירי מספר ימים לאחר מכן בחתונת חברו הטוב. עוד נטען ע"י ההגנה, כי הנאשם הסגיר את הנשק, כעולה מכתב האישום, וכן כי הנאשם לא פתח את התיק ובו הנשק ולא נגע בנשק, מה גם שאין ראיות המוכיחות מגע של הנאשם בנשק. ב"כ המאשימה, בתגובה לטענות הנ"ל, אישרה כי הנאשם אכן טען בחקירתו במשטרה כי הנשק הוחזק לצורך ירי בחתונה, אולם הבהירה כי אינה מקבלת את הטענה הנ"ל. עוד ציינה ב"כ המאשימה כי אין לה אינדיקציה בדבר המרחק בין הבית ממנו נשא הנאשם את הנשק לבית אליו הגיע עם הנשק, אף כי מדובר בבתיים המצויים באותו כפר. באשר לאי פתיחת התיק ע"י הנאשם, טענה ב"כ המאשימה כי הראיות בעניין זה אינן חד-משמעיות. לבקשת הנאשם, הוריתי, במסגרת הדיון במועד הנ"ל, בדבר קבלת תסקיר שרות המבחן בעניינו. כעת לאחר קבלת התסקיר והשלמת הליך הטיעונים לעונש, כל שנותר הוא לגזור את דינו של הנאשם.

האישום

2. בעובדות כתב האישום נטען כי מהדי בסל (להלן: מהדי), תושב ג'דידה, הוא קרוב משפחתם של הנאשם ושל סמיר בסל (להלן: סמיר), המתגוררים אף הם בג'דידה. במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, במחצית הראשונה של חודש אפריל 2016, רכש מהדי, בלא רשות על פי דין, בברטעה, תת מקלע מאולתר עליו מוטבע המספר 41814 ומחסנית לתת המקלע, בסכום של 7,300 ₪. תת המקלע הוא כלי שסוגל לירות כדור שבכוחו להמית אדם, והמחסנית היא אביזר של כלי זה. לאחר רכישת תת המקלע, הגיע מהדי לשכונת מגוריו בג'דידה כשברשותו תת המקלע והמחסנית. בשלב זה, יצר מהדי קשר עם סמיר, וביקש ממנו כי יקח את תת המקלע לחזקתו ויחביא אותו. בהמשך, הגיע סמיר לשכונה, לקח ממהדי את תת המקלע והמחסנית, והובילם למקום מסתור, שם החזיק בהם כשבוע, כל זאת

בלא רשות על פי דין. ביום 19.4.16, או קודם לכן, פנה הנאשם למהדי, בודעו כי רכש את תת המקלע, וביקש ממנו לקבל את תת המקלע לחזקתו. מהדי הסכים, והודיע לנאשם שעליו לקחת את תת המקלע מסמיר. ביום 19.4.16 פנה מהדי לסמיר וביקש ממנו להעביר את תת המקלע לנאשם. בהמשך לכך, הגיע הנאשם סמוך לביתו של סמיר, שם העביר לו האחרון, בתיאום עם מהדי, את תת המקלע והמחסנית, בלא רשות על פי דין. לאחר שהנאשם קבל לידיו את תת המקלע והמחסנית, הוא הובילם לגג בית חברו אחסאן דיב (להלן: מקום המסתור), שם החזיק בהם, בהיחבא, בתוך תיק, כל זאת בלא רשות על פי דין. בתאריך 22.4.16 הוביל הנאשם את כוחות הביטחון למקום המסתור, שם נמצא תת המקלע, כשהמחסנית בתוכו.

תסקיר שירות המבחן

3. מתסקיר שירות המבחן, שהוגש אודות הנאשם, עולה כי הלה בן 27, רווק, תושב ג'דידה. משפחת מוצאו של הנאשם מונה אם חד-הורית ו-10 אחים ואחיות. מדברי הנאשם עולה, כי הוא סובל מנכות מולדת בידו, אך לא הוצגו אישורים על כך בפני שירות המבחן.

4. הנאשם שיתף את שירות בכך שבהיותו נער בן 15 נפל קרבן, יחד עם כמה חברים נוספים, לאלימות מצד צעירים אחרים שנדונו בגין כך, לדבריו, לעונשי מאסר. האירוע הנ"ל נחוה אצל הנאשם כמשברי וטראומטי, וככזה שהשפיע עליו במהלך השנים. עוד סיפר הנאשם לשירות המבחן, כי לאחר האירוע האלים שחוה, החל להשתמש בסמים לעיתים קרובות, זאת כדי לברוח מהתמודדות עם תחושותיו הקשות. הנאשם טען בפני שירות המבחן כי לאחרונה הפסיק את השימוש בסמים. יוער בנקודה זו, כי מבדיקה לאיתור שרידי סם שערך שירות המבחן לנאשם ביום 13.12.16, התגלו שרידי סם וכשעומת הנאשם עם תוצאות הבדיקות, אישר כי אכן השתמש לאחרונה בסמים. לפיכך, הפנה שירות המבחן את הנאשם ליחידה לנפגעי סמים במקום מגוריו. תחילה הביע את הנאשם את נכונותו להשתלב בטיפול, אך בהמשך חזר בו מהסכמתו והביע התנגדות להשתלב בטיפול ביחידה, בנימוק כי אינו זקוק לטיפול. עם זאת, שתי בדיקות שתן נוספות שמסר הנאשם ביום 20.12.16 וביום 27.12.16, נמצאו נקיות משרידי סם.

5. הנאשם טען בפני שירות המבחן, כי לקח את תת המקלע מסמיר לצורך ביצוע ירי בחתונת חברו וכי התכוון להשיב את הנשק לסמיר. הנאשם אישר בפני שירות המבחן כי הוא מבין שטעה וכי לא שקל את השלכות וחומרת מעשיו.

6. שירות המבחן התרשם, כי הנאשם בעל דימוי עצמי נמוך, כי יכולתו הרגשית מצומצמת וכן כי הנאשם מתקשה להבין לעומק את מניעיו לביצוע העבירה. שירות המבחן העריך בתסקיר כי רמת הסיכון, במצבו של הנאשם, לביצוע עבירות בתחום האלימות, הינה בינונית, זאת בגין עבירות המצויות, מבחינת חומרתן, ברמת סיכון בינונית. נוכח עמדתו של הנאשם, לפיה הוא אינו זקוק לטיפול, סבור שירות המבחן כי טרם בשלה העת לכך שהנאשם יוכל להפיק תועלת מהתערבות טיפולית. לפיכך, בסיכומו של דבר, נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה טיפולית אודות הנאשם.

טיעוני המאשימה לעונש

7. בדיון בפניי ביום 16.1.17 הגישה ב"כ המאשימה את טיעוניה לעונש בכתב-ת/1, וכן אסופת פסיקה להמחשת עמדתה העונשית של המאשימה בתיק זה-ת/2. כמו כן, הגישה ב"כ המאשימה את גזרי הדין שניתנו בעניינם של שני המעורבים האחרים, הנזכרים בכתב האישום שבפנינו (סמיר בסל ומהדי בסל)-ת/3. ב"כ המאשימה טענה כי ניתן להקיש מעניינו של סמיר לעניינו, שכן האחרון הורשע בעבירה דומה שעניינה החזקה ונשיאת הנשק מושא כתב האישום, והושת עליו, בין היתר, עונש מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים בניכוי ימי מעצרו. עוד הבהירה המאשימה כי הוגש מטעמה ערעור על קולת העונש הנ"ל שהושת על סמיר.

8. ב"כ המאשימה ציינה בטיעוניה, כי אין ראייה המחזקת את טענת הנאשם בדבר מטרת החזקת הנשק, וכן הוסיפה כי גם בהנחה שטענת הנאשם כי ביצע את העבירה לצורך ירי בחתונה, נכונה היא, עדיין אין להקל ראש ולהתעלם מהסכנה הגלומה בביצוע פוטנציאלי של ירי בטבורה של עיר, במקום הומה אדם, כדוגמת מקום בו מתקיים אירוע של חתונה. ב"כ המאשימה טענה בנקודה זו כי מקום בו נמצא אדם מחזיק בנשק ללא רישיון, בטבורה של עיר, יש להניח לחובתו, כי הוא עושה זאת למטרות לא כשרות. בד בבד הבהירה ב"כ המאשימה, כי לא בוצע שימוש בנשק במהלך החתונה של חברו של הנאשם שנמשכה מספר ימים עד ליום מעצרו של הנאשם.

9. לאחר סקירת מדיניות הענישה הנוהגת בגין העבירה בה הורשע הנאשם (ראו ת/2), טענה ב"כ המאשימה כי מדיניות הענישה הנוהגת הינה שיקול אחד מיני רבים יש להביא בחשבון בעת קביעת מתחם העונש ההולם, וכי על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם גם על רקע נסיבות ביצוע העבירה והפגיעה בערך המוגן. המאשימה סבירה כי מתחם העונש ההולם בתיק זה נע בין שנתיים לארבע שנות מאסר בפועל.

10. באשר לנסיבות שעניין קשורות בביצוע העבירה, הפנתה ב"כ המאשימה להתרשמות שירות המבחן מהנאשם ולהיעדר המלצה טיפולית בתסקיר, כמו גם לממצאי בדיקת השתן שנערכה ביום 13.12.16, ואשר הצביעה על הימצאותם של שרידי סם בגופו של הנאשם. ב"כ המאשימה ציינה כי בנסיבות אלו אין מקום לסטות לקולה, בעניינו של הנאשם, ממתחם העונש ההולם.

11. לסיכום, עתרה המאשימה, בטיעוניה לעונש, כי בית המשפט ישית על הנאשם עונש ממשי וארוך של מספר שנות מאסר מאחורי סורג ובריח, במסגרת המתחם לו עתרה, כאמור, זאת לצד עונש של מאסר על תנאי משמעותי ומרתיע וקנס כספי.

ראיות ההגנה לעונש וטיעוניה לעונש

12. במסגרת ראיות ההגנה לעונש העיד בדיון בפניי אחיו של הנאשם, רשיד סמרי (להלן: רשיד). רשיד סיפר כי הוא אחיו הבכור של הנאשם והבהיר כי הוא מגנה את מעשיו של הנאשם שטעה, תוך שהדגיש כי משפחת הנאשם היא משפחה שומרת חוק. רשיד הוסיף וציין בעדותו כי הנאשם עובד בעסק המשפחתי, עתיד להתארס וכן עוזר לאמו הקשישה. עוד הדגיש רשיד כי בסופו של דבר לא עשה הנאשם שימוש בנשק במהלך החתונה.

13. במסגרת טיעוניו לעונש ציין הסנגור את הודאתו של הנאשם בהזדמנות הראשונה, דבר שחסך זמן שיפוטי יקר, כמו גם את עברו הנקי של הנאשם ואת העובדה שהוא מנהל אורח חיים נורמטיבי ועובד לפרנסתו. עוד טען הסנגור כי אין ללמוד גזרה שווה בעניינו של הנאשם מעניינו של סמיר. הסנגור הטעים בנקודה זו, כי על אף שהנאשם מבוגר יותר מסמיר, הרי שהוא נעדר עבר פלילי, זאת בניגוד לסמיר שלחובתו הרשעה קודמת בגינה ריצה עונש מאסר בעבודות שירות. הסנגור הוסיף וציין, כדי לאבחן בין השניים, כי מיד עם הגיעם של השוטרים לביתו של הנאשם, נוכח מידע מודיעיני, לפיו ברשותו נשק, הוביל הנאשם את השוטרים למקום הימצאותו של הנשק, כפי שעולה ממקרא כתב האישום, וכן הפליל הנאשם את שני המעורבים האחרים בפרשה הנסקרים בכתב האישום.

14. הסנגור הוסיף וציין, כי הנאשם החזיק בנשק שלושה ימים בלבד, לצורך ביצוע ירי בחתונה ולא מתוך כוונה פלילית. הודגש בנקודה זו, כי טענת הנאשם לפיה החזיק בנשק לצורך ביצוע הירי בחתונה לא נסתרה ראייתית, וכן צוין על ידי הסנגור, כי לא נמצאו טביעות אצבע של הנאשם על גבי הנשק, דבר התומך בטענת הנאשם, לפיה מעת שקיבל את התיק עם התחמושת והנשק לידי, הוא כלל לא פתח אותו. עוד נטען על ידי הסנגור כי הנאשם נשא את הנשק מרחק קצר של מטרים ספורים בלבד, דבר המלמד, כי העבירה של נשיאת הנשק נושאת גוון טכני ולא מעבר לכך, מה גם שהנאשם, לטענת הסנגור, לא נגע בנשק, לאחר שהניחו בסמוך לביתו. בנקודה זו הדגיש הסנגור כי הנאשם שוחרר ממעצרו ביום בו הוגש נגדו כתב האישום בתיק זה, זאת בהינתן הנסיבות לקולה הנ"ל.

15. הסנגור הוסיף וציין, כי הנאשם חווה, בהיותו בן 15, אירוע טראומתי בחייו, במהלכו נחטף על ידי עבריינים, שניסו לבצע כלפיו עבירות חמורות, ובנוסף שדדו אותו. להמחשת הטענה הנ"ל הגיש הסנגור את כתב האישום שהוגש בפרשה הנ"ל נגד שני נאשמים, כמו גם את פרוטוקול הדיון בבית המשפט בעניינם, הכולל את הודאתם בעובדות כתב האישום, וכן הוגש פסק דין של בית המשפט העליון בערעור שהוגש על ידי המדינה בעניינו של אחד מהם (ראו נ/1).

16. ב"כ הנאשם טען, בסיכומו של דבר, כי מתחם העונש ההולם נע בתיק זה בין מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות לבין מאסר בפועל של ממש לתקופה קצרה. הסנגור הגיש אסופת פסיקה להמחשת עמדתו העונשית (נ/2). יוער בנקודה זו כי עיון בפסיקה הנ"ל מלמד כי חלקה מתייחס אך לעבירה של החזקת נשק שלא כדין ולא לעבירה של נשיאת נשק שלא כדין, שהינה העבירה החמורה בין השתיים.

17. להלן דברי הנאשם בדיון בפניי, כלשונם:

"אני מתנצל. זאת הטעות האחרונה שלי. אני רוצה לטפל באמא שלי שהיא לבד בבית והיא חולה ותלויה באחים שלי ובאחיות שלי בבית. בית הסוהר לא מתאים לי. אני לא יכול לחיות עם העבריינים, אני לא כזה. את הנשק שלקחתי זה היה בשביל החתונה של החבר שלי, זאת הפעם הראשונה בחיים שלי שאני נכנס לחתונה של חבר שלי. אבא שלי נפטר. לא השתמשתי בנשק. כשהמטרה אמרה לי שכך וכך הסיפור הלכתי ומיד הבאתי להם את הנשק. לא הזזתי את הנשק מפה לשם ואיפה שהנחתי שם הוא נשאר".

18. תיקון מס' 113 לחוק העונשין מתווה את העיקרון המנחה כיום את ביהמ"ש בבואו לגזור דינו של נאשם, שהינו, לפי סעיף 40 ב לחוק העונשין, עיקרון ההלימה, לפיו צריך להתקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש המוטל עליו. יחס זה מבטא, למעשה, את עיקרון הגמול (ראו: ע.פ. 1523/10 פלוני נ' מדינת ישראל, 18/4/12). סעיף 40 ג' לחוק העונשין קובע, כי על ביהמ"ש לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה הנ"ל. לשם כך, יתחשב ביהמ"ש בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הכלולות בסעיף 40 ט' לחוק העונשין.

19. הערך המוגן הנפגע כתוצאה מביצוע העבירה של החזקה ונשיאת נשק בה הורשע הנאשם, הינו - שלום הציבור ובטחונו.

"עבירות בנשק לסוגיהן מגלמות בתוכן סיכון ממשי לשלום הציבור ולבטחונו, שכן לא ניתן לדעת להיכן יתגלגלו כלי הנשק המוחזקים שלא כדין, ואיזה שימוש יעשה בהם בעתיד"
(ע"פ 7502/12 כוויס נ' מדינת ישראל (25.6.2013)).

בתי המשפט עמדו לא אחת על חומרתן הרבה של עבירות הנשק למיניהן, על פוטנציאל הסיכון הרב הטמון בשימוש בנשק ללא היתר והעברתו מיד ליד ללא פיקוח, וכן על התוצאות הקשות והרות-הגורל שעלולות להיגרם מביצוע עבירות אלו. לעניין זה יפים דבריו של כב' השופט לוי בע"פ 5833/07 ח'ורי נ' מדינת ישראל (פורסם בבנו, 18.11.2007):

"הניסיון מלמד שנשק אשר מקורו מפוקפק, לאחר שהוא יוצא מידי המחזיק בו, מוצא את דרכו לידיים עברייניות או למפגעים למיניהם, והרי אלה גם אלה כבר הוכיחו כי אין הם מהססים להשתמש בו גם במקומות סואנים, וגם כאשר ברור להם כי עלולים להיפגע מהירי אנשים תמימים שנקלעו לזירה בדרך מקרה. לפיכך, התרענו בעבר ונחזור ונתריע גם הפעם, כי כל החוטא בעבירות מסוג זה עלול להידרש לשלם מחיר יקר, ואף באובדן חירותו לתקופה ממושכת"

20. ומהתם להכא: במקרה דנן עסקינן בנשק מסוג תת מקלע ובמחסנית לתת המקלע, אותם נשא הנאשם שלא כדין ובהם, כאמור, החזיק. אין צורך להכביר במילים באשר לסיכון הפוטנציאלי הגלום בנשיאת והחזקת תת מקלע ומחסנית לתת המקלע. טענתו של הנאשם, לפיה התכוון לעשות שימוש בנשק במסגרת חתונת חברו, ולא מעבר לכך, אמנם לא נסתרה על ידי המאשימה. אולם, מנגד, אין אף כל ראייה של ממש המחזקת טענה זו. אף אם נצא מנקודת הנחה, כי הנאשם אכן התכוון לעשות שימוש בנשק בחתונת חברו, הרי שגם בכך טמונה סכנה פוטנציאלית לביטחון הציבור, כפי שטענה בנקודה זו באת כוח המאשימה, ובצדק. ודוק, שימוש בנשק מהסוג שבפנינו (תת מקלע מאולתר) במסגרת חתונה רבת משתתפים עלול חלילה להביא לפגיעה בנפש, גם אם לא במתכוון.

21. עם זאת ובמסגרת סקירת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, יש לזקוף, לטובת הנאשם, את העובדה שהנאשם החזיק ברשותו את הנשק לתקופה קצרה של שלושה ימים בלבד, כמו גם את העובדה שהנאשם הוביל בעצמו את כוחות הביטחון למקום בו החביא את הנשק, כפי שעולה ממקרא כתב האישום. עוד אציין לקולה, כי הנאשם נשא את הנשק מבית אחד בכפר לבית אחר בו, ולא מעבר לכך, דבר המלמד, כטענת הסנגור, כי נסיבות ביצוע העבירה של נשיאת נשק שלא כדין אינן חמורות, שכן עסקינן, כאמור, בנשיאת הנשק על ידי הנאשם במשך פרק זמן קצר ובתוך כפרו בלבד.

22. במסגרת בחינת מדיניות הענישה הנהוגה בגין העבירה שבפנינו, שעניינה, כאמור, החזקת ונשיאת נשק, תובא הפסיקה הבאה:

· בת"פ (מחוזי נצרת) 35007-04-13 מדינת ישראל נ' איסלאם עזאיזה (08.01.15) הושת על נאשם ("בגיר צעיר") שהורשע, מכוח הודאתו בעובדות כתב אישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירות של נשיאת נשק שלא כדין והחזקת נשק שלא כדין, לאחר שנשא נשק טעון על רקע סכסוך, עונש של מאסר בפועל למשך 9 חודשים, בצירוף ענישה נלווית. נקבע בגזר הדין, כי מתחם העונש ההולם נע בין 7 חודשי מאסר בפועל לבין 30 חודשי מאסר בפועל.

· בת"פ (מחוזי באר שבע) 4338-04-13 מדינת ישראל נ' אביעוז (11.12.16) הושת על נאשם שהורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של תגרה ובעבירות של נשיאת והובלת נשק - עונש של 14 חודשי מאסר בפועל, בצירוף ענישה נלווית. במקרה הנ"ל דובר בנאשם שנשא במכנסיו מאחור אקדח מסוג ברטה, טעון במחסנית מלאה בכדורים ודרוך בכדור בבית הבליעה ובכיס מכנסיו של אותו נאשם נמצאה מחסנית נוספת, מלאה בכדורים.

· בת"פ (מחוזי חיפה) 31862-05-13 מ"י נ' מוחמד מחאמיד (1.10.13) הוטל על נאשם צעיר, בן פחות מ-21, עונש של 21 חודשי מאסר בפועל בגין עבירה של נשיאת נשק (אקדח) שלא כדין בצד עבירה של הפרעה לשוטור בשעת מילוי תפקידו כדין.

· בת"פ (מחוזי חיפה) 2011/06 מ"י נ' אבו סנינה (07.03.06), הושת על נאשם שהורשע, עפ"י הודאתו, בגין ביצוע עבירה של נשיאת נשק שלא כדין עונש של 18 חודשי מאסר בפועל, שם דובר באקדח שהוחזק בנסיבות מיוחדות ע"י הנאשם, ואשר לא נעשה בו שימוש כלשהו לאורך שנים.

23. כמו כן, נתתי דעתי לפסיקה המתייחסת לעבירות של החזקת ונשיאת נשק והעולה מאסופת הפסיקה שהגישה המאשימה (ת/2) ומאסופת הפסיקה שהגישה ההגנה (נ/2). יודגש בנקודה זו, כי ברי שאין אחידות במדיניות הענישה הנהוגה בגין העבירה של החזקת ונשיאת נשק שלא כדין, זאת בהינתן העובדה שגזירת הדין נעשית בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה ובהתאם לסוג הנשק בו עסקינן. כאן אתן דעתי לגזר הדין שהושת על סמיר באסל, המעורב, כאמור, בפרשה שבפנינו, שכן גם סמיר הורשע בביצוע העבירה שעניינה החזקת ונשיאת הנשק מושא כתב האישום. ודוק, על סמיר שהורשע, על פי הודאתו, בעובדות כתב אישום מתוקן, בביצוע העבירה הנ"ל, הושת, כאמור, עונש של 12 חודשי

מאסר בפועל, בצד רכיבי ענישה נלווים של מאסר על תנאי וקנס כספי (ראו ת/3). סמיר, אמנם צעיר יותר מהנאשם (סמיר היה אך בן 21 בעת מתן גזר הדין נגדו ביום 16.11.16 בת"פ (מחוזי חיפה) 9983-05-16). ברם, לחובתו של סמיר הרשעה קודמת משנת 2015 בגין עבירות של שימוש ברכב ללא רשות ואיומים, שבוצעו על ידו בשנת 2014, ואילו עברו של הנאשם שבפנינו נקי ללא רבב. עוד יצוין בנקודה זו כי בית המשפט (כבוד השופט דניאל פיש), קבע בגזר הדין נגד סמיר מתחם עונש הולם הנע בין 9 חודשי מאסר בפועל לבין 3 שנות מאסר בפועל.

24. לאחר שסקרתי, כאמור לעיל, את הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה שבפנינו, את נסיבות ביצוע העבירה, כמו גם את מדיניות הענישה הנהוגה ואת העונש שהושת, כאמור, בגזר הדין נגד סמיר, הגעתי לכלל מסקנה כי מתחם העונש ההולם בתיק זה נע בין עונש של 10 חודשי מאסר בפועל לבין עונש של 24 חודשי מאסר בפועל, זאת בצד רכיב ענישה של מאסר על תנאי משמעותי ומרתיע.

25. במסגרת בחינת הנסיבות, אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, כאמור בסעיף 40 י"א לחוק העונשין, אציין את עברו הנקי ללא רבב של הנאשם, שהינו בחור צעיר בן 27, העובד לפרנסתו בעסק המשפחתי ומתפקד בדרך כלל באורח נורמטיבי, אם כי אין להתעלם מכך שמתסקיר שירות המבחן עולה כי בבדיקת שתי אחת שנערכה לנאשם נתגלו שרידי סם. עוד אוסיף, לטובת הנאשם, את הודאתו בהזדמנות הראשונה בעובדות כתב האישום, אשר חסכה הן את העדת העדים בתיק זה, והן חסכה מזמנו היקר של בית המשפט. בנקודה זו יצוין, כי מדברי הסנגור בפני עולה, כאמור, כי הנאשם הודה בביצוע העבירה כבר בחקירתו במשטרה ואף הפליל את שני המעורבים האחרים בפרשה. זאת ועוד, הנאשם הביע בפני בית המשפט חרטה על ביצוע העבירה ואף בפני שירות המבחן ציין כי הוא מבין את טעותו וכי לא שקל בעת הרלוונטית את חומרת מעשיו והשלכותיהם. לכל האמור לעיל יש להוסיף, לקולה, את נסיבותיו האישיות של הנאשם, המתוארות, כאמור, הן בטיעוני ההגנה לעונש והן בתסקיר שירות המבחן.

26. עם זאת, אין להתעלם מהערכת שירות המבחן בדבר קיומה של רמת סיכון בינונית לביצוע עבירות בתחום האלימות על ידי הנאשם, כמו גם מהעובדה שהנאשם לא הביע רצון לשיתוף פעולה עם שירות המבחן לצורך עריכת שינוי בחייו. בנסיבות אלו, ובהינתן האמור בתסקיר שירות המבחן, הרי שאין מקום לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם בתיק זה, מטעמים של שיקום הנאשם. עם זאת, ונוכח מכלול הטעמים לקולה שהובאו לעיל, הנני בדעה כי יש מקום להשית על הנאשם בתיק זה עונש של מאסר בפועל, המצוי ברף התחתון של מתחם העונש ההולם, שנקבע על ידי לעיל.

27. סיכומי של דבר אני דנה את הנאשם, כדלקמן:

· למאסר בפועל לתקופה של 10 חודשים בניכוי ימי מעצרו (מיום 16.4.22-16.5.4).

· למאסר על תנאי לתקופה של 15 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי הוא לבל יעבור הנאשם עבירה מסוג פשע לפי סעיף 144 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 וירשע בגינה.

· למאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי הוא לבל יעבור הנאשם עבירה מסוג עוון לפי סעיף 144 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 ויורשע בגינה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

המזכירות תמציא העתק מגזר הדין לשירות המבחן.

ניתן היום, ג' שבט תשע"ז, 30 ינואר 2017, במעמד ב"כ המאשימה - עו"ד הגב' מירב בר, ב"כ הנאשם - עו"ד בר עוז ועו"ד חאג' והנאשם בעצמו.